



HARLEQUIN®

King

PAULA ROE

PUNDAR
VALESID

048
JUULI

Paula Roe
BED OF LIES
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evi Laido

© 2012 by Paula Roe
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07243212
ISBN 978-9949-25-241-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

ÜKS

Häda.

Hetkeks pidi Beth Jones end köögivalamu vastu toetama, tema süda tagus korvpalli raskusega vastu roideid ja ta vahtis välja leherikkasse eesaeda. Otse selle häda laitmatult rietatud ja puhtaks raseeritud näkku.

Tema sissesõiduteele pargitud sport-BMW-st oli väljunud keegi mees, kelle pikast laiaõlgsest kogust kiirgas pinget. Reetlikud märgid olid niisama käegakatsutavad kui oktoobrikuu varaõhtu püsiv kuumus – mehe jäigad õlad ja kael, kipras kulm, kärsitus, millega ta ukse kinni löi.

Beth neelatas raskelt, lükkas lahtise juukseloki kõrvale ja muudkui vahtis.

Mees peatus tema postkasti kõrval, kontrollides midagi paberitükilt, laup nonde tumedate päikesepriillide taga kortsus. Tema kõhklus andis Bethile aega ülalt alla silmitseda professionaalset juukselõikust, rätsepaülikonda rõivastatud laia rinda ja pikki, pikki jalgu. Ning närviliselt tõmblevat lõuga.

Mees näis kallihinnaline ja enesekindel, üks neist miljard-dollarilistest alfa-isastest, kes automaatselt kutsuvad esile austuse.

Niisiis, mitte reporter. Mõni ärihai? Advokaat? Pankur?
Beth imes õhku sisse. *Jah.*

Imekspandavalt paistis niimoodi, nagu oleks Idaranniku Rahvuspank telefonikõnedelt edasi liikunud silm-silma-vastu heidutamisele.

Valesse kohta sattunud pool miljonit dollarit teeks seda küll.

Hädad käivad alati kolmekaupa. Ja kui Beth luges hommikul tühjaks jooksnud rehvi ning oma kadunud töötaja number üheks ja kaheks, siis number kolm nägi välja, nagu kavatseks ta koputada tema uksele.

Luke De Rossi pea lõhkus valutada.

See oli alanud pärast seda, kui ta lahkus Brisbane'i advokaadibüroost ja sõitis mööda M1 maanteed Gold Coasti poole, kusjuures täiel võimsusel töötav kliimaseade ei leevendanud tema viha karvavõrragi. Ta oli iPodil läbi klõpsinud tosina jagu laule, enne kui loobus ning laskis tihkel vaikusel täita tühjuse.

Ta pani vaevalt tähele, millal keeras Runaway Bayle, kus liiklus hõrenes, majad muutusid suuremaks ja valdused kallimaks. Paar korda oli ta heitnud pilgu tahavaatepeeglisse, kuid teda jälitanud auto oli kadunud.

Ta pidanuks selle üle õnnelik olema. Aga teda näris hoopis kartus nagu koer konti. Ta võis lausa kujutleda nüüd pealkirju: „Õnneseen” Luke Cops House surnud gangsteronult oli eriline maiuspala. Press lööks talle jälle noa selga, tema maine saaks määratud ja ta kaotaks kõik, mille heaks ta oli kogu elu töötanud.

Tema ja Gino polnud kunagi lähedased olnud, aga onu oli teadnud, kui palju tema karjäär talle tähendas. Mida kuradit ta siis mõtles, pärandades talle maja, mis võis väga hästi tema karjäärile põõna panna?

Umbtäna lõpus laotas päikeseloojak pikasõrmelisi varje üle laialivalguva sajandivanuse koloniaalstiilis kahekorruselise maja, pika, osaliselt varjatud sissesõidutee ja valge postkasti, mida ehtis number kolmteist. *Kui sobiv.*

Maja oli värvitud tumerohelise ja ookrikarva, värvid sulasid ühte ümbritsevate puudega, mis ei passinud kuidagi kokku modernsete grandioosete kreekalike loomesünnitistega, millest ta eespool oli mööda sõitnud. Sekundiks oli ta lootnud näha eesaias karglevat koera ning lapsi mängimas avaral verandal. Selle asemel troonis poleeritud põrandalauadadel mõnus kiik, kutsudes teda tulema ja endalt koorma maha laadima.

Ta turtsatas, kui astus autost välja. Hoolimata oma eksklusiivsest asukohast saarel, nägi see koht välja kuidagi... labane. Midagi, mida tema onu kindlasti ei olnud. No milleks siis Ginole suurepärase maatükk eeslinnas, kui tal oli valida mis tahes häärberite vahel Queenslandi elitaarsetel Whitsunday saartel?

Luke oli lahkunud advokaadibüroost liiga ülesköetult, et kuulda mingeid seletusi. Jajah, ta oli juba sinna jõudes maruvihane, ning lugenud kaks lauset Gino testamendist, oli ta keeranud ringi ja tormanud otseteed välja. Ta teadis, et kui ta oleks minuti kauemaks jäänud, oleks ta teinud midagi, öelnud midagi, mida tal polnud õigus teha ega öelda.

Ometi põlesid need sõnad tal ikka veel meeles: *Sa pead seda kuulma, Luke. Sa pead oma perekonnaga rabu tegema.*

Tema direktorite nõukogu oli teda eraviisiliselt hoiatanud, hoidku ta kaugele avalike suhete luupainajast, mida Gino Corelli oli. Avalikkuse ees olid nad nimetanud tema ajutise kõrvaldamise „perekonna asjadega seotud ajutiseks äraolekuks”. Ja ometi mingil jabural põhjusel oli ta nüüd siin.

Sa pead selle jooned ajama.

Ta hingas vilinal sisse. Gino oli surnud tema pärast. Tal oli õnnestunud süütunnet mitu nädalat tõrjuda, matta see oma hullumeelse töökoorma ja pikkade tööpäevade alla, kuni kõik oli plahvatanud Paluzzano ja Partnerid klantsitud nõukoguruumis.

Aja joonde.

Ta vandus lühidalt ja raputas pead. Nädalast piisaks, et maja üle vaadata ja müüki panna. Siis annaks ta onunaisele Rosale raha tagasi ning naaseks oma ellu ja eesootava edutamise juurde.

Nädal. Võib-olla kümme päeva, ülimalt. Siis oli ta vaba. Lihtne.

Ta tegi veel ühe sammu edasi, eirates oma helisevat telefoni, siis peatus, kui silmas veranda alla pargitud punast luukpära.

Maja oli disainitud vähemärgatavaks, kuid üksi Sunset Islandi kinnisvara mõõdupuu järgi oli see väärt paar miljonit. Ta laskis mõttes kiiresti läbi kõik võimalused, kuni jäi pidama ühel ebameeldival mõttel.

Armupesa.

Tal tuli suhu hapu maitse, kibekas ja vastik. *Ei*. Gino oli armastanud tädi Rosat. Nad olid olnud üle viiekümne aasta õnnelikus abielus. Polnud kuidagi võimalik, et Gino...

Miks ta siis polnud pärandanud maja Rosale? Miks temale, kui mitte selleks, et hoida Rosat teadmatuses?

Ta vaatas uuesti maja ning ta suu tõmbus kahtlustavaks kriipsuks. Midagi oli valesti... midagi, mida ta ära ei tabanud.

Ta lõi autoukse kinni, kontrollis veel kord aadressi ja sammus siis üle õue.

Ainult selleks, et trepil peatuda.

Peenike ärevusnire judises tal mööda selga alla, järgides higi, mis kleepis särgi naha külge. Ta venitas kukalt ja vaatas üle õla. Väänlev sissesõidutee ja tihe hekk varjasid maja vaikse tänava eest. Paar hästihooldatud sidrunipuud kummardusid veranda kohale nagu kiprunud tunnimehed. Muru vajas pügamist, aga lillepeenrad olid läbi kaevatud, näidates, kus on elaniku eelistused. Valitses vaikus, kui mitte arvestada tsikaade, kes monotoonse korrapäraga oma repertuaari sirstasid.

Adrenaliinijäägid pressiga kohtumisest kerkisid pügala võrra.

Selle maja kohta ei olnud hooldamiskorraldusi. Kas tal oli Gino suhtes õigus või... Ta peas käis klõps, teda tabas üks usutav seletus.

Keegi ettevõtlik reporter oli sammu võrra ees.

Luke'il oli alati läinud korda tõmmata joon soovimatu tähelepanu ning hea ja vajaliku reklaami vahele. Jah, ta oli noorim nõukoguliige Queenslandi kõige rikkamas kauban-

duspangas Jackson ja Blair. Jah, tal oli korporatiivses maailmas arutult suur võim. Kuid nüüd ei näinud inimesed muud kui arvatava jõugupealiku Gino Corelli õepoega.

Nad nägid kurjategijat.

Luke põrnitses võtit peos, tundes rinnus kahetsuspistet. Tema nõo rängad süüdistused Gino matustel tegid ikka veel haiget: *Kui sa oleksid midagi teinud, võib-olla oleks mu isa veel elus.*

Kui ta vaid teaks.

Käsi sulgus ümber võtme ja pigistas. Teravad servad lõikusid nahasse, kuid ta tervitas seda valu. Kergenduseks oli kõik, mis võttis, kas või hetkeks, ära tuikava haava südames.

Luke silmitses vihaselt oma pärandi eesust – tugev, kulunud... ja lukus. Ning tundis masendust, mis oli nii sügav, et põletas augu tema silmade taha.

Hoolimata võtmest peos, prõmmis ta uksele. Siis ootas.

Just siis, kui ta oli valmis uuesti proovima, uks avanes ja tema pea jooksis hetkelt ja temale harjumatult täiesti tühjaks.

Tema ees seisis inimvariant Bambist, üleni samblakarva suured silmad ja pikad liikmed. Tal oli seljas vaid sinine särk ning jalas valged denimšortsid, mille narmendavad sääreotsad ulatusid poolde reide ja jätsid paljaks pikad jalad. Jalad, mis algasid kaenla alt ja ulatusid alla roosaks värvitud varbaküünteni. Jalad, mil kurvid õigetes kohtades, kergelt meekarva päevitus, lohukesed põlvedes.

Lucio De Rossi oli jalgade-mees ja oskas hinnata kvaliteeti, kui seda nägi.

Ta laskis käe langeda, nihutas päikseprillid alla ja laskis pilgul laisalt piki naise keha kerkida, kuni ta silmad kohtasid naise omi – jäiseid rohelisi silmi, mis summutasid hoobilt kõik sündmatud mõtted.

Beth astus sammu tagasi. Ilme tolle ülbe võõra näojoontes ei töotanud head. Ja nood tumedad, tumedad silmad, mida piirasid peaaegu naiselikud ripsmed, kinnitasid seda mõtet. Kui mees lükkas oma prillid üles ja uuris teda ülekuulaja pinevuse ja põhjalikkusega, libises tema pikkade sõrmedega käsi üle lõua.

„Ma saan aru, et te olete siin Ben Fosteri pärast?” küsis Beth jahedalt, talitsedes oma tüürlevaid mõtteid.

„Kelle?”

Mees vaatas tema õlast mööda ja naises tõstis pead ebamugavus. Ta pigistas suu kinni, taibates äkitselt, et liigse info pakkumine ei tule kasuks.

Mehe silmad pöördusid uuesti temale ja ahenesid. „Mida te selles majas teete?”

Bethi kõht jõnksatas selle vaevu varjatud vaenulikkuse peale, kuid ta ei lasknud ennast pelutada. „Mida *teie* teete?”

Mees heitis talle sünge pilgu, pühkis temast mööda ja sammus mööda koridori.

Ammulisui jõllitas Beth tema eemalduvat selga. Teda haaras paanika, lüües tal hinge kinni ja andes sammudele kiirust.

Kui ta viimaks mehele järele jõudis, oli too jõudnud elutuppa, tõmmanud kardinaid laiali ning silmitses varjulist tagaõue.

„Kelle te arvate enda...”

„Teiesugused ei anna ka ilmaski alla, mis?” Mees keeras järsult ringi, silmis sõjakas helk. „Saba, varitsus minu korteris – nüüd see väike trikk. Nii et mis plaan on? Plagistada oma rohelisi silmi, välgutada jalgu ja küsida minult armsalt eksklusiivset intervjuud?” Ta laskis oma pilgul üle Bethi käia nii põhjalikult, et Beth oleks võinud samahästi ka alasti olla. „Need šortsid on hea nipp, muuseas. Juhime tähelepanu ahvatlemise abil kõrvale, õigus?”

Beth tõmbas nõrdinult õhku sisse. „Mis annab teile õiguse...?”

„Neiu, mul oli üks jama päev ja mulle pole seda vaja. Ma olen teie pettuse paljastanud, kuid ilmselt vajate te lugu. Lepime õige kokku – te lahkute nüüd ja mina ei esita teile süüdistust minu valdustesse tungimise eest.” Jahmunult vaatas Beth, kuidas ta uuesti akna poole keeras. „Kus te kaamerameeskond on? Mikrid? Põõsaste taga?”

Beth hingas teravalt ja raevukalt sisse. „Kes te õige enda arvates *olete*?”

See äratas mehe tähelepanu. Ta keeras kassiliku väledusega ringi, vihane ja turris. Hirmuäratav vaatepilt selle kasvu ja niisuguse ülbuse juures. Aga kui tema vaikiv uurimine jätkus, hakkas Bethi süda kiiremini lööma, tagudes raskelt vastu roideid. Ta silmitses närviliselt vahemaad kööki. Teravad noad... telefon...

„Kas te üritate olla taipamatu?” nõudis mees.

Enne kui naine jõudis sellele vastata, pistis mees käe tagataskusse, tõmbas välja kalli nahast rahatasku ning torkas oma juhiloa naisele nina alla. „Luke De Rossi, preili...?”

„Jones. Beth Jones.”

Peened kahtlusesõrmed hakkasid puurima Luke'i sise-must, kui ta vaatas, kuidas naine end koridoriuksele seadis. Tema silmad, ehmunud rohelised ning ääristatud pikkade liivakarva ripsmetega, mis heitsid kiireid pilke köögi poole, tabasid lõpuks meest. Ta kiikus varbaotstel, valmis põgene-ma. Kahtlustus kiskus ta näolihased pingule. Pagan, mees peaaegu haistis naise ärevust.

Reporter ta küll ei olnud. Ja seadusetud sissetungijad ei elanud nii hästi. Ta tundus olema kõva pähkel, nägi välja nagu kingitus ja kandis oma tõrjuvat olekut nagu mantlit. Naine oli sama segaduses nagu tema ise.

Nii et – siis armuke.

Tavaliselt toetus ta oma laitmatule enesevalitsusele, et kiirata autoriteetsust, kuid koos näiliselt eksimatu instinkti-ga olid kõik kolm otse aknast välja lennanud.

Ta astus sammu tagasi ja muutis taktikat. „Kuulge, preili Jones. Ehk alustaksime parem otsast peale. Ma olen...”

„Ma tean täpselt, kes te olete.”

Luke hingas raskelt välja ja tundis, kuidas tuikav peavalu temast võimust võtab. „Ma loodan, et teil on selle maja kohta mingi tõestus?” lausus ta lühidalt.

Naine pilutas silmi. „Tõestus? Milleks?”

„Preili, ma hindaksin siinkohal väikest abi.”

„Ma olen elanud siin viimased kolm aastat ja...”